P&G CALLED MY PSYCHIATRIST

"Explain to me what the hell you did with Cincinnati and Wall Street."

FERDINANDO FREGA

P&G PSİKİYATRİSTİMİ ARADI

“Bana Cincinnati ve Wall Street’le ne halt ettiğini açıkla.”

The P&G Saga · 19

Evin telefonu çalıp duruyordu ve kimse açmıyordu. Evde yalnızdım, duştaydım.

Haftalık hakkıma dahildi — karımın razı olduğu tek duş. Fazla yıkanmanın erkeğin cildini bozduğunu, ancak yeterince temiz kalmam gerektiğini söylerdi.

Ama işin aslı, doğalgaz faturasından tasarruf etmek istiyordu.

Ayrıca yıkanmazsam başka kadınlarla birlikte olmayacağımı düşünüyordu. Ne yazık ki başka evlerdeki duşların bedava olduğunu bilmiyordu. Hem de ücretsiz.

Hahahaaahah

Telefona yetiştim, ama çoktan kapatmışlardı.

Biraz sonra yine çaldı. Bu sefer açtım; doktorumdu — psikiyatristim, beş yıldan fazladır görmediğim bir üniversite profesörü — benimle buluşmak istiyordu.

Günü ve saati ona bıraktım, benim tarafımdan hemen hazır olarak: kabul ettim, o gün öğleden sonra saat 5.30’da, muayenehanesinde.

Yirmi dakika erken vardım; babamdan miras kalan ve Doğan Güneş Ülkesi’nin yöneticilerinin de benimsediği eski bir kural.

Bir randevuya erken varmak, beklenmedik olanı önceden hesaba kattığın anlamına gelir; bu da seni güvenilir ve kendinden emin kılar.

Onu odasından çıkarken gördüm. Bekleme salonu, görmesi gereken insanlarla doluydu; her birinin randevusu vardı ve cebinde 150 euro taşıyordu, sırf onun ne halt söyleyeceğini duymak için.

Bana doğru geldi ve selam verdi: “Sevgili meslektaşım, iyi akşamlar, hoş geldiniz, sizi bekliyordum.” Sonra sekreterine dönerek: “Carmen, bütün hastaları en az bir saat ertele. Meslektaşımla toplantıdayım.”

Minchia, meslektaş. Ben, okulda İtalyancadan 4 almış, spor başarısıyla verilmiş bir diplomaya sahip ben, ve insanlar doktor olduğumu sanıyor. Ne halt ediyor bu adam — aklını mı kaçırdı?

Muayenehanesine girdik ve beni küçük oturma köşesine oturttu, bir koltuk öbürünün yanında. Benim için ilk seferdi; onu hep hasta olarak görmüştüm. Büyük bir şey dönüyor olmalıydı, ama ne olduğunu çıkaramıyordum.

“Sevgili Ferdinando, önce ben konuşayım, istediğim kadar, sonra sana beş dakikanı vereceğim.” Hahahahahha

“Seni 2009’dan beri tanıyorum, bana ilk geldiğin zamandan; seni, o zamandan beri aramızdan ayrılmış bir doktor dostumuz getirmişti, ve senden hiç ücret almadım.”

“Doğrudur, Profesör.”

“Kes sesini, kahretsin, seninle konuşmak benim için zaten yeterince zor, çünkü burada hepimiz senin hakkında tek bir şeyi anladık, Jung’a da dünyanın filozoflarına da gerek kalmadan: sen sadece kimsenin var olmasını beklemediği birisin — ve işte buradasın, benim şehrimde, dünyanın başını döndürüyorsun.”

“Kısa keseceğim: bana Cincinnati ve Wall Street’le ne halt ettiğini açıkla. Seni bir dakika bile yalnız bırakamamam mümkün mü?”

Hahahahahah

“Bir de ben varım — yetmiş sekiz yaşında, üniversite profesörü, İtalyan Psikiyatristler Derneği’nin ulusal başkanı, iki yüz yayın — ve web’i nasıl delip geçtiğini anlayamıyorum.

“Amerika’da tanıdığım herkes beni aradı. Bipolar Bozukluk tanının gerçek olup olmadığını bilmek istediler, ben de doğruladım — ama ikimiz de biliyoruz ki doğrulamasaydım, ayda 351 euroluk emekli maaşını elinden alırlardı.

“Şimdi anlat bakalım neler karıştırdın. Ama önce sormam gerek: herhangi bir ilaç kullanıyor musun, ne kullanıyorsun?”

“Beş yıldır hiç ilaç yok. Kan tahlillerimde yalnızca bir değer normalin dışında, ama endişelenecek bir şey değil.”

“Endişe verici olup olmadığına ben karar veririm. Hangi değer?”

“Testosteron 1.400’de…”

Bana baktı ve cevap verdi: “*Minchia*, peki bu nasıl oldu?”

“Hepsi komşumun suçu. Masallardaki gibi bir kıçı var. Onu görüyorum ve her şey dikiliyor.”

“Dalga geçmeyi bırak. Ciddi olalım.

“Anlat bana ne halt ettin.”

“Bana öğrettiğinizi yaptım, ama diplomasız, uzmanlıksız, okumadan, sekretersiz.”

“Bu ne demek? Anlamıyorum.”

“İnsan davranışını inceledim, yazar kılığına girdim ve onu yazıya döktüm — kimse ruhsatsız, kayıtsız, reçete yazmadan ya da teşhis koymadan hekimlik yaptığımı söyleyemesin diye.

“Müşterilerimi de web’de buldum. Ama fatura kesemediğim için hemen bir şey satmamayı tercih ettim. Bunu sonra yapacağım, bütün ana işle birlikte, tek bir oyuncuya — eğer anlamsal tuzağa düşmeyi kabul ederse.

“Hepsi bu.”

“Sana sadece bir sorum var.

“İtalyancayı neden dillerin dışında bıraktın?”

“İtalya, on beş günlük bir tatil geçirip iyi yemek yiyebileceğin bir yer, ama sonra gitmen gerekir. Yoksa, insanlar seninle ilgilenmeye başlar başlamaz haksız saldırılara girişirler, meraklı, hatta kötü niyetli olurlar, seni karalar ve hakkında şikâyette bulunurlar.

“Dünya tarihi de bize bu ülkenin dâhilerini hiçbir zaman tanımadığını öğretir — sizden başlayarak, daha uzağa bakmaya gerek yok. Amerika’da doğmuş olsaydınız, bugün

bambaşka bir hayatınız olurdu. Ancak yurt dışından bir takdirle döndüğünde seni onaylarlar — o zaman bile şüpheyle.

“On sekiz ceza davasından sonra bunu kendi kendime öğrendim, ve kimseden izin almak zorunda değilim.”

O koltuktan kalktım, saatime baktım ve dedim ki: “Size bir şey söylemek için hâlâ bir dakikam var.

“Profesör, teşekkür ederim — ve sizi seviyorum.”

Senin Ferdinando’n